

— Ето, той е! Съ него ще преминемъ Дунава! На смъртъ ще ни води, на смъртъ или свобода за милата България!

Запѣха отново буйни бунтовни пѣсни:

Вѣтъръ ечи, Балканъ стене,
самъ юнакъ на коня
съ тржба зове свойтъ братя:
всички на оржжие!...

Когато наближиха брѣга, нѣкой извика:

— Где е Вучичъ!? Защо не дойде съ насъ?

Чакаха го. Той не идѣше. Той още се бавѣше. Мръкна. По небето изгрѣ вечерната звезда. Дунавътъ шумѣше и потискаше душитѣ на чакащитѣ борци. Търпението имъ прелѣ. Започнаха да се разколебаватъ. Дали не е измама? Какво му бѣха сторили да ги лъже? Биха забили ятаганитѣ си въ гърдитѣ му, ако този проклетъ сърбинъ така жестоко би се опиталъ да ги оскърби съ най-светитѣ чувства, които имаха въ душитѣ си? А може би има причина да се забави въ Браила? Наближи полунощъ въ тежки размисли. Не можаха повече да чакатъ. Единъ отъ момцитѣ извика:

— Да се метнемъ съ лодки-тъ и минемъ въ кораба. Тамъ да чакаме!

Бѣше това като сигналъ. Ся-

кашъ това и чакаха. Втурнаха се къмъ брѣга, развързаха рибарскитѣ лодки и заплуваха съ пѣсни.

Въ това време стана нѣщо страшно. До като четниците се настаняваха въ пробития и запушенъ предварително съ калчища корабъ насрѣдъ Дунава, а други плуваха съ рибарскитѣ лодки и другаритѣ имъ ги чакаха на Влашкия брѣгъ, на Браилското пристанище се разгънаха въ боенъ редъ две роти ромънска войска, даваше се команда, чуха се викове сърдито.

— Назадъ!

Момчетата се изненадаха, смутиха. Никой нищо не разбираше. Командата се повтори, потрети. Тогава войниците се впуснаха срещу останалитѣ на Браилското пристанище четници, почнаха да ги блѣскатъ и гонятъ. Напълниха пушкитѣ си, загърмѣха съ залпове срещу момчетата въ кораба. Отъ борда му обаче, юнацитѣ не се задържаха, дигнаха пушки и загърмѣха по посока на войниците. Стана истинска битка.

Ненадейно на пристанището пристигна запѣхтѣнъ конникъ. Скочи отъ коня си безъ да се спрѣ, избута войниците и наближи ромънския офицеръ.

— Спрете! — извика той.